

primera pàgina el Congrés i un exemple

No fa gaire va tenir lloc a Ciutat la presentació de l'anhelat CONGRÉS DE CULTURA CATALANA, que significa Congrés de Cultura del nostre poble. Això vol dir que els Països Catalans (les nostres Illes, el País Valencià i tota Catalunya) es varen veure representats en un espectacle que durà unes dotze hores a la Plaça Major de Ciutat, i on es desenvoluparen tot tipus d'activitats, des de les cançons populars mallorquines, passant per les teresetes, fins arribar a les reivindicacions de les llibertats polítiques i culturals.

L'acte, amb una nombrosa assistència de públic participant, que va viure una festa popular viva i democràtica, finalitzà amb el cant de *La Balanguera* per tot el públic congregat, mentre s'alçaven les banderes del Regne de Mallorca.

Hi assistiren diversos representants dels pobles de Mallorca. En aquest sentit fou remarcable l'adhesió al Congrés del poble de Montuïri, que endemés hi envià la seva Banda de Música.

El Ponent de l'illa de Mallorca, no sabem per què serà, però sempre es queda endarrere. ¿On eren els peguerins, andritxols i calviàners, aquest dia? ¿En el fons del mar a consultar amb els peixos? Com sempre i una vegada més, els vertaders mallorquins allunyats d'interessos mesquins -en aquest cas tot el poble de Montuïri- ens han donat un exemple i una lliçó que no hauria de fer més que avergonyar-nos.

Amb tot i amb això, cal profunditzar sobretot en les postures que han demostrat fins ara les dues institucions peguerines -el Club CADE i l'Associació de Veïns- respecte al nostre CONGRÉS DE CULTURA. Les postures, millor dit, la postura, és la mateixa de sempre: la de la inhibició.

L'Associació de Veïns i el CADE, quan al seu dia tothom es solidaritzava demanant AMNISTIA, ni una ni l'altre en volgueren saber res. Avui no han estat capaços d'escriure una simple adhesió al Congrés, que significa que nosaltres els mallorquins -naturals o d'adopció- ens sentim identificats amb el que som i serem: MALLORQUINS.

Per altre lloc, el que ja no és intel·ligible de cap de les maneres és que un Club com el CADE, que es diu CULTURAL, deixi de vetllar per la seva pròpia funció.

VORA MAR espera i desitja d'ambdues institucions una rectificació a la seva indiferència: l'adhesió al nostre CONGRÉS POPULAR. No cal dir que VORA MAR, per la seva part, conscient d'esser una publicació que es fa a Mallorca, s'adhereix al CONGRÉS i a tota manifestació orientada a fomentar i donar a conèixer la nostra CULTURA. Creim que els fets ho demostren.

ASOCIACIÓN DE VECINOS ASOCIACIÓN DE VECINOS ASOCIACIÓN DE VECINOS ASOCIACIÓN DE VECINOS

La Junta Gestora de la Asociación de Vecinos de Peguera se reunió en sesión los días 9 de junio y 1º de julio. Del acta de la primera y borrador de la segunda, transcribimos los siguientes puntos:

ASUNTO CAMION "WIMPY"

Pide la palabra D. Juan Sans Gayá, a cuyo ruego se incluyó este punto en el orden del día, para decir que los camiones "Wimpy", el tiempo que permanecen en las playas para vender sus helados, mantienen un motor muy ruidoso y molesto en marcha, cosa que de alguna manera se tendría que evitar.

Contesta el Sr. Presidente diciendo que se harán gestiones y se informará en su momento.

MOROSOS BASURAS

Toma la palabra D. Juan Sans Torrens (de la Comisión de Basuras y Calles), a cuyo ruego se incluyó este punto del orden del día, y pide que la Asociación cite a los morosos en el pago del servicio de recogida de basuras, para reclamarles el saldo de sus débitos.

El Presidente accede a lo solicitado por el Sr. Sans y consulta a los reunidos la actitud a tomar en el supuesto de que su gestión de cobro no resulte eficaz. Después de varias intervenciones, la Junta acuerda por unanimidad suspender el servicio a los morosos que sin causa justificada no se pongan al corriente de pago.

Pide de nuevo la palabra D. Juan Sans Torrens, y advierte de la necesidad de comunicar a los vecinos que dejan sus cubos de basura durante horas en la vía pública, que los retiren acto seguido de producida la recogida.

El Presidente dice que ordenará a los guardas de la Asociación que avisen a los interesados.

Finalmente el Sr. Sans Torrens dice que convendría que la Junta revisase los morosos correspondientes a los años 1972, 1973, 1974 y 1975, para dar de baja a los contribuyentes incobrables.

El Presidente contesta que este punto se pondrá en un próximo orden del día.

DESAGÜE TUBO VILLAMIL

Toma la palabra D. Miguel Gayá Salom, quien interesó la inclusión de este punto en el orden del día de la sesión, y manifiesta que, a pesar de lo actuado hasta la fecha con respecto al tubo que procedente del Hotel Villamil vierte en la playa del mismo nombre, el citado tubo permanece instalado y desaguando normalmente, por lo que interesa una nueva actuación en orden a la solución real del problema.

Atendida la intervención del Sr. Gayá, el Sr. Presidente se pone en contacto por teléfono con el director del citado Hotel, Sr. Petersen, quien al cabo de unos minutos se persona en la sesión. El Sr. Presidente le expone los antecedentes. El Sr. Petersen dice que por su parte no habrá inconveniente alguno para resolver el asunto, y se conviene que al día siguiente, el propio Presidente con el Sr. Petersen y una Comisión estudiarán sobre el terreno la cuestión. El Sr. Petersen se despide de la Junta.

ESCRITO AL GOBIERNO CIVIL SOBRE ELECCIONES

Por el Sr. Secretario se da cuenta a la Junta de la visita que un grupo de vecinos de esta localidad efectuó al Sr. Gobernador Civil de la Provincia, para poner en su consideración la conveniencia de que en los próximos comicios municipales la elección de Concejales se lleve a término mediante la previa concreción de varios distritos electorales. Como resultado de la mencionada visita se ha redactado un escrito, que se pone en conocimiento de los reunidos para su aprobación.

La Junta por unanimidad aprueba el texto, así como el invitar a la Asociación de Vecinos de Palma Nova para que conjuntamente con la de Peguera lo suscriban y eleven al Gobierno Civil de la Provincia.

ASAMBLEA GENERAL

El Sr. Presidente dice que, una vez aprobados por la Junta el Balance de 1975 y el Presupuesto para 1976, convoca Asamblea General Ordinaria de Socios para el próximo día 20 de julio, bajo el siguiente orden del día:

- 1º.- Lectura y aprobación del acta anterior.
- 2º.- Aprobación del balance de 1975 y del presupuesto para 1976.
- 3º.- Elección de tres vocales de la Junta Gestora.
- 4º.- Ruegos y preguntas.

(La Asamblea tendrá lugar en el Salón de Actos del Hotel "Beverly Playa", a las 4 de la tarde en primera convocatoria, y a las 4'30 en segunda).

CONTRATACION DE UNA PALA EXCAVADORA

La Junta, previo informe del Sr. Secretario y del vocal Sr. Gayá Salom, acuerda contratar una pala excavadora para proceder a las siguientes mejoras:

- limpieza del solar del CADE (vertedero eventual de basuras) colindante a la carretera Palma-Andratx;
- trabajos varios de acondicionamiento en el nuevo Campo de Fútbol;
- demolición y retirada del espigón del Hotel Malgrat.

Respecto a este último trabajo, el Sr. Presidente pide que, previamente a la demolición, obre en la Asociación el oportuno documento de autorización del adjudicatario de la concesión.

ANUNCIOS EN LAS PAPELERAS

La Junta acuerda por unanimidad, y previa la autorización del Ayuntamiento, adjudicar a los interesados la propaganda en las papeleras que próximamente se colocarán en la calle principal, mediante el pago del importe de la papelera, gastos de pintura y tasa municipal, así como el compromiso de conservación de las papeleras contratadas por parte del interesado, por el término de tres años, en los que finalizará el contrato.

EL SECRETARIO,

Sebastián Jordana Puigpinós

A Andratx hi ha gent bajana
i a Calvià encara més;
i tots es capdellaners
són canteranos borrers
forrats de xicarandana.
(III, p. 70, 642. Estellencs)

A Andratx i a Calvià
ses arengades són fresques.
Molt m'agraden ses ventresques
per jo porer-ne menjar.
(III, p. 70, 644. Galilea)

Algun temps es tonedors
venien de Calvià,
i ara a Andratx ja n'hi ha
i n'han sortit de millors.
(II, p. 219, 1211. Andratx)

A Andratx i a Calvià
ses aigos fresques són poques,
però hi ha unes al.lotes
que ets uis fan espirejar.
(III, p. 70, 643. Puigpunyent)

Germà, ¿que sou andritxol,
que passau i no deis res?
No vos costaria res
donar es bon dia a tothom.
(III, p. 49, 294. Felanitx)

Més val esser fii de saig
i repicar es tambor
que haver d'esser llaurador
de dins es terme d'Andratx.

(II, p. 182, 565. Sta. Margalida)

Na Pijolis va anar a Andratx
a sa fira de botelles
i va afinar ses Cabrelles
dia catorze de maig.

(II, p. 129, 10. Lluçmajor)

A Andratx, paumes i estores;
a Sòller, covos, paners,
i a Valldemossa, senyores,
molta pompa i pocs doblers.

(III, p. 70, 645. Sòller)

Des Coll de Na Palomera
Na Moreu veurà la mar
i dues torres que hi ha:
sa propi' i Sa Dragonera.

(III, p. 42, 163. Santanyi)

Dalt es Puig de Galatzó,
que n'hi han seguides tantes,
una guarda de bergantes
encalçaven un pastor.

(III, p. 45, 212. Banyalbufar)

Dalt es Puig de Galatzó
s'aferraren dos guerrers
que feien de femeters
a s'hort de Son Carrió.

(III, p. 45, 213. Llublí)

Dalt es Puig de Galatzó
s'és seguida una passada:
un animal que volava
se menjà una sobrassada
i llavò un botifarró.

(III, p. 45, 214. Galilea)

Dalt es Puig de Galatzó
s'hi solen fer bones vaumes.
No me digueu mal d'es Jaumes,
perque los tenc passió.

(III, p. 45, 215. Artà)

Dalt es Puig de Galatzó
vaig deixar sa meva dona,
i allà estarà tota sola
si no hi va qualque pastor.

(III, p. 45, 216. Campanet)

En es Puig de Galatzó
vaig sembrar una figuera;
té ses rels a Capdepera
i sa soca a Lluçmajor.

(III, p. 46, 225. Sineu)

Jo som es patró major
per pescar peixos i caces,
com altres que tenen traces
d'anar a arrancar ses porrasses
en es Puig de Galatzó.

(III, p. 168, 118. Galilea)

Si Galatzó du capell
i l'Ofre se posa gorra,
qui té cames, ja pot córrer
si no es vol banyar sa pell.

(II, p. 136, 123. Establiments)

Cançoner Popular de Mallorca:
Terres del Pariatpe

LOS HOMBRES DE LA NOCHE:LOS BASUREROS

Nadie sabe quiénes son, cómo se llaman, sus nombres preocupan poco, y trabajan para nosotros en el anonimato. Llegan sujetados al camión que lo machuca todo, que se lo traga todo. Un camión que las viejas estampas que nos hablan de la guerra nos lo presentan blindado, fuerte como un tanque. Y es que los "hombres de la noche" se parecen un poco a la FAI, con sus monos azules, incluso parece que lo han requisado, a este camión, que la política de hoy --los humoristas por supuesto-- nos lo pintan para darnos una idea clara de lo que significa el "búnker".

Los hombres de la noche, los basureros de Peguera, luchan contra reloj; antes de que se les eche encima el lucero del alba hay que haber limpiado la zona, hay que haber vaciado todos los cubos. Luego, ellos no lo saben, y si lo saben no le dan importancia, que en sus prisas van dejando un rastro sobre las aceras, en los portales, en las esquinas. Es el rastro a esta prisa, a su lucha.

Porque tienen la puñetera manía de no dejar el cubo derecho, en el sitio en que lo han encontrado, y lo tiran de cualquier forma, como diciendo "*ahí va eso...*", como protesta a su marginación; porque hay en ellos algo de marginados por parte de las gentes, que en escasas ocasiones esperan a estos hombres con una cerveza fresca. Sino más bien yo diría que con su camión y su mono azul, o con el torso desnudo brillando a sudor, dan un poco de miedo a los turistas, a los demás, miedo a que no nos cojan y nos metan en la rueda que machuca, que engulle.

Son los últimos trabajadores, proletarios que trabajan por y para el "*forfait*" estival, turístico. Son los últimos, pero el servicio que prestan es de los primeros. Un servicio que es algo abusón, es decir, que todos abusamos de él, ya que en el fondo del cubo de basura escondemos lo que los basureros no tienen por qué llevarse, desde piedras a cristales, a caldos gordos y malolientes que ni los clientes ni el personal han podido con ellos. Todo va al cubo de la basura.

Es más que variopinta la galería de personajes que nos ofrece Peguera. Ya hablé un día de los camareros, de las camareras, y mucho más de los cocineros. Si necesitamos de ellos, vamos al Sindicato y cargamos. Todo el mundo es cocinero y es camarero. Pero ya es otro cantar si nos faltan basureros: son muy pocos los que quieren arrimar con la m... de los demás, con los restos del festín de esta sociedad que viene marginándolos. Puesto que el servicio de recogida de basura tendría que ser de primera calidad y es considerado de tercera. Con un camión y unos pocos hombres queremos llevarnos la basura de toda una legión, en una sola noche.

Benditos hombres de la noche que se llevan, que quieren echar mano a nuestros cubos de basura. No sé por qué hay gente que aún los observa como los últimos residuos de la sociedad. Ya sé que ser, trabajar como basurero no es ninguna ganga, pero también sé, y esto no lo saben muchos, que para mí son los hombres que mejor se ganan el pan del núcleo turístico, que nos prestan un servicio que cuando "falla" nos damos cuenta, y nos acordamos de su real importancia.

Lástima, no obstante, que sólo nos acordemos de estos hombres anónimos cuando se pasan una noche sin visitarnos.

Gabriel Tomàs

Camino vecinal

- En verano, hay gente tan dormilona que no sólo duerme la "siesta", sino la "siéptima" y la "octiava".

- A pesar del nombre, yo nunca pediría consejo a ciertos "consejales".

- Hay maridos tan discretos que tratan de "costilla" a su mujer. En realidad, "costilla" es diminutivo de "cuesta".

- A pesar de todo, y por mucho que les pese, los señores Girón, Blas Piñar y otros políticos, siguen teniendo el corazón a la izquierda.

- Como en el Oeste americano, hay personas que sólo tienen un motivo para darse pisto: sus "pisto-las".

- Durante el verano, los músicos suelen usar gafas de "Sol sostenido Mayor".

- Los que dicen que beben para olvidar, no consiguen olvidar que existe la bebida.

- Hoy día, ya casi nadie habla de convertir Mallorca en "puerto franco". En todo caso habría que convertirla en "puerto juancarlos".

- Por regla general, todos los Santos creían en Dios. La única excepción, que yo sepa, es San M-ateo.

- Aunque la patrona de los músicos sea Santa Cecilia, los pianistas le tienen más devoción a Santa Tecla.

- Según recientes estadísticas de Tabacalera S.A., actualmente los al caldes de Baleares fuman más "Ducados" que antes.

- Por extraño que pueda parecernos, las tortugas veloces tienen un enorme complejo de inferioridad.

- "La vida es bella" es una frase hecha. "La viuda es bella", una frase de Onassis.

- Según otra frase hecha, "la muerte nos iguala a todos", pobres y ricos. Pero los herederos de los pobres opinan que es sólo eso: una frase hecha.

- A propósito de democracia: yo soy partidario de la censura cinematográfica... mientras se ejerza por votación popular.

- Entre otras aplicaciones, el cuentagotas sirve para medir el salario mínimo. Para los "salarios máximos" se utiliza el "cuenta-chorros".

- Según opinan algunos, en el "VORA MAR" la palabra "VORA" debería ser substituída por "FORA".

Com un conill...

Don Rafel va esser una de les primeres persones que vaig conèixer quan me vaig instal·lar en el poble. El seu càrrec de jutge de pau i la seva manera d'esser l'havien convertit en una de les persones més populars de tot el municipi. Record que ningú el me presentà. El vaig trobar un diumenge dins el cafè de la Plaça, on ell anava amb molta freqüència... i no precisament a beure cafè.

Ell estava assegut a la barra amb el seu cunyat, N'Eloi, el company inseparable de les seves bauxes. Amollà el tassó de "wisky" amb gel que tenia a la mà i s'acostà amb pas insegur, aferrant-se per les cadires. M'allargà la mà amb un gest efusiu i dibuixà una capada de noranta graus, digna de la més pura litúrgia benedictina.

--Benvingut al nostre poble -digué amb veu mastegada-. Som Don Rafel Oliver, el jutge de pau. Des d'ara pot comptar amb mi com a servidor seu i com a amic.

Seguia estrenyent-me la mà. La seva amabilitat em deixà una mica confús. Les seves paraules, per afegitó, sortien embolicades amb una olor de suc que m'acabà d'entebanar.

--I parlant de tot, ¿què vol beure? -afegí passant-me el braç per damunt l'espatla, no sé si com a mostra d'amistat o per aguantar l'equilibri.

Abans que tengués temps de reaccionar, me vaig trobar assegut a una taula amb un "whisky" davant. Don Rafel rallava pels colzes, parlant-me de les virtuts del poble i dels projectes que tenia entre mans l'Ajuntament. Quan es tractava de coses que a ell li semblaven encertades, parlava en primera persona:

--A la Plaça Major hi volem sembrar mitja dotzena de plàtans i col·locar uns bancs perquè la gent pugui prendre el sol o la fresca a la sortida de missa. Enmig hi volen posar una font lluminosa, però a mi me sembla que seria més decoratiu i a la vegada més econòmic posar-hi una estàtua del Cor de Jesús o d'una sirena (Don Rafel era així d'eclèctic). Supòs que vostè, que és una persona de gust, serà del meu parer...

Sense esperar resposta a cap de les seves "idees lluminoses", seguí anomenant un enfilall de millores que, a força de parlar-ne, duien camí de passar a la història com a temes permanents de les sessions municipals i de les tertúlies de cafè. Quan hagué esgotat el material d'interès públic i la meua paciència, demanà dues racions més de "whisky" i continuà el monòleg. Amb la seva franquesa habitual, reforçada per l'eufòria de la beguda, conduí la seva oratòria pels entrefors de la pròpia vida i dels horitzons familiars.

Me contà que havia corregut molt de món. De jove fugí de casa seva i emigrà a Cuba, d'on retornà al cap de dos anys, més pelat que un jonc i amb la camisa manllevada. Als trenta anys contragué matrimoni amb donya Joana (una dona del poble robusta i arromangada, amb més traça de foravilera que de senyora). Tenien dos fills, En Jaume i En Bernat, dos fadrinots mal-casadissos i mal-feiners, que només tenien capacitat per esvair el patrimoni familiar.

Don Rafel era l'hereu d'una de les famílies acomodades del poble. De tot el seu patrimoni ja només li quedaven dues cases a la vila i la possessió de S'Olivar, de la que a poc a poc s'anava ensenyorint la garriega. Al vell casalot, envoltat d'oliveres retudes, hi vivia N'Eloi,

qui a força de conrear els pocs redols cultivables engreixava mitja dotzena de porcs i un centenar de gallines.

Vaig tenir la debilitat de dir a don Rafel, per fer-li cas, que jo era un entusiasta de la naturalesa i de les velles cases de camp.

--No en parlem més. Un dia el menaré a veure S'Olivar. Està un poc abandonat, però les cases se conserven igual que fa cinquanta anys, quan mon-paret al cel sia era viu i les oliveres donaven el seu esplet. Ara la tafona no és més que un niu de pols i de teranyines. A vegades he pensat que, si no caigués tan enfora, seria un bon atractiu pels turistes. Seria una bona manera de treure-li el suc que ja no dóna.

--Idò no en parlem més -vaig procurar tallar, repetint inconscientment les seves paraules-. Un dia anirem a veure S'Olivar.

Me presentà el seu cunyadíssim Eloi, que mentrestant havia aprofitat el temps jugant una partida de truc amb el saig, el carnisser i mestre Colau Paleta, el mestre d'obres. N'Eloi l'agafà pel braç i, tastanejant, sortiren del cafè. La madona passà pel meu costat amb els tassons buits i amb molta picardia a la llengua:

--Ja veu com són les autoritats d'aquest poble. Si no se vol contagiar, procuri mirar amb qui se posa.

--Falta saber com són els súbdits -vaig respondre, escamat-. De totes maneres, gràcies pel consell.

I vaig prendre portal.

Me vaig tornar trobar moltes vegades amb don Rafel, quasi sempre dins el cafè de la Plaça, baix la mirada intrigant de la madona, que d'aquell dia ençà no em tornà dirigir la paraula a no ésser per parlar del temps.

Amb totes les seves debilitats, don Rafel era de les persones que me queien bé. Era un home incapaç de fer una mala jugada. La gent prenia mig en broma les seves rareses. En el fons l'apreciaven, perquè sabien que se desviuria per fer un favor a qualsevol, encara que n'hi hagués de posar dels seus. Com a jutge de pau tenia poca autoritat, per no dir gens. Tothom sabia que no havia estat capaç de posar pau dins ca-seva, ja que els seus fills anaven massa a lloure i la seva senyora li armava un escàndol quan arribava gat, cosa que succeïa amb molta freqüència.

Però ell, gat i tot, no perdia mai els bons modals ni parlava malament de ningú. Aviat me vaig donar compte que hi havia molta més dolència per part dels qui li anaven entorn. S'aprofitaven d'abeurar-lo quan li volien fer firmar qualche document compromès o mal intencionat, car sabien que ell, quan duia dues copes dins el cos, hauria firmat fins i tot la seva sentència de mort. Estava convençut de que la gent era bona i de que, com ell, sempre anava de bona fe.

Jo era de les poques persones disposades a aguantar els seus discursos sobre la pau del món i la convivència. Tal vegada per això ens arribàrem a fer molt amics. Una cosa que mai vaig conseguir d'ell, va ésser que em tutejàs. Malgrat la diferència d'edat, seguí tractant-me de "vostè". Vaig acabar per no insistir, quan vaig veure que això no significava en ell una manca de confiança, sinó una costum molt arrelada: donava aquest tractament fins i tot als al.lots de quinze anys.

Mai oblidaré aquella nit, sens dubte una de les més angunioses de la meua vida. Jo sortia del cafè de la Plaça, i a la porta em vaig topar amb don Rafel, la seva senyora, N'Eloi i el matrimoni Calafell, que venien d'un sopar de matances. Don Rafel m'agafà per un braç:

--¿On se'n va, tan prest? Estigui una estoneta més, i farem una copeta junts.

Ell no necessitava més copes, i jo ja havia begut un conyac. Però tant insistí, que vaig tórcer el coll a beure'n un altre.

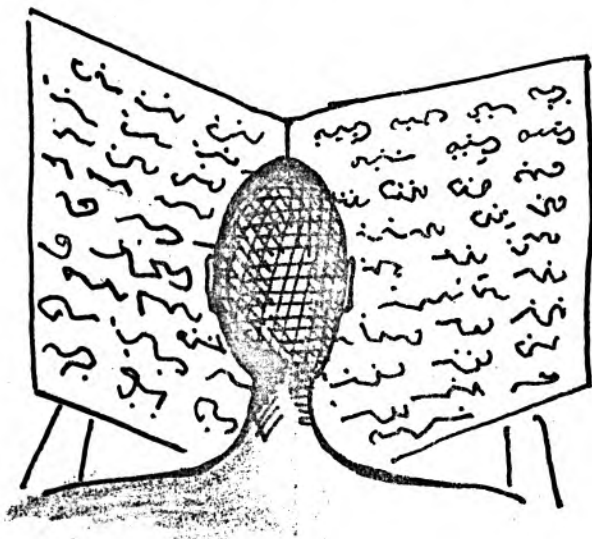
El nostre jutge de pau estava efusiu i animat, potser més que de costum:

--¿No tenia ganes de veure les cases de S'Olivar? Ara hi he d'anar per acompanyar N'Eloi. Vénqui amb nosaltres, i de pas tastarà les taronges de l'hort. Ja sé que és un poquet tard, però només seran cinc minuts...

Totes les excuses foren inútils, perquè don Rafel, a més d'atent, era caparrut com ell sol. No s'aturà d'insistir fins que vaig estar assegut dins el cotxe, al seu costat. Al seient de darrere s'hi agombolaren donya Joana i N'Eloi.

Havia plogut. La carretera estava humida, com la gargamella del jutge. El cotxe anava de part a part. Sort que a aquelles hores de la nit no hi havia trànsit.

Jo tenia agarrotada la maneta de la porta, disposat a saltar en cas d'emergència. Donya Joana remugava i cantussejava davall davall. A més de don Rafel, N'Eloi era l'únic que rallava sense parar, animant el seu cunyat a pitjar l'accelerador.

Era la primera vegada que jo anava en cotxe amb un gat al volant, i puc dir que aquella nit me vaig conquerir de l'existència dels àngels de la guarda, almenys del de don Rafel.

Deixàrem la carretera asfaltada i ens aficàrem per un caminó estret i ple de fang, vorejat ençà i enllà de romaguers, que rapiñaven el cotxe a la més petita contorsió. Entre les voltes del camí i les que afegia don Rafel pel seu compte, vaig arribar a perdre el sentit de l'orientació.

La pluja tornà fer acte de presència. El vent gemegava, com una sirena, entre les mates i les oliveres.

De sobte, aparegué un conill enmig del camí. Enlluernat pels llums, arrancà a córrer quatre passes davant el cotxe. Don Rafel reduí la marxa, per por d'enganxar-lo.

--Mata'l! -cridava N'Eloi-. Mata'l, i demà el mos fotrem!

--¿Per què l'hem de matar, pobre animallet? -respongué amb calma don Rafel-. També té dret a la vida, com nosaltres.

Com si l'hagués sentit, el conill desaparegué entre els romaguers. No sé per què, me vaig emocionar una mica, davant la profunda humanitat d'aquell home que, fins i tot quan anava gat, era incapaç de matar un conill.

A penes vaig poder assaborir la bellesa ancestral de les cases de S'Olivar. Només en guard un record mig entelat de la tafona, la cuina amb el pedrís i l'escalfa-panxes, el rebost amb tota mena de begudes, que com és natural haguérem de tastar...

Però pel meu cervell només bullia una idea fixa, que em comunicava un tremolor entresuat per tot el cos: la idea de la tornada al poble, amb el jutge una mica més gat. Me vaig asseure sota el parral, per veure si el contacte de la pluja em relaxaria els nervis i per meditar qualque solució.

De prompte, els reflectors d'un cotxe brillaren dins la fosca, pujant cap a les cases. Foren per al meu naufragi com un far que anuncia el port de la salvació.

Era el matrimoni Calafell. El seu bon seny els havia advertit que, donades les circumstàncies, no era oportú deixar-nos desamparats a aquelles hores per aquelles solituds.

--Entrau -digué don Rafel, més efusiu que mai-. Farem la darrera copa abans de partir.

Encara tenc al paladar el gust amarg d'aquella "darrera copa". Les paraules del jutge, que llavors em semblaren tan normals i rutinàries, em sonen ara a profecia.

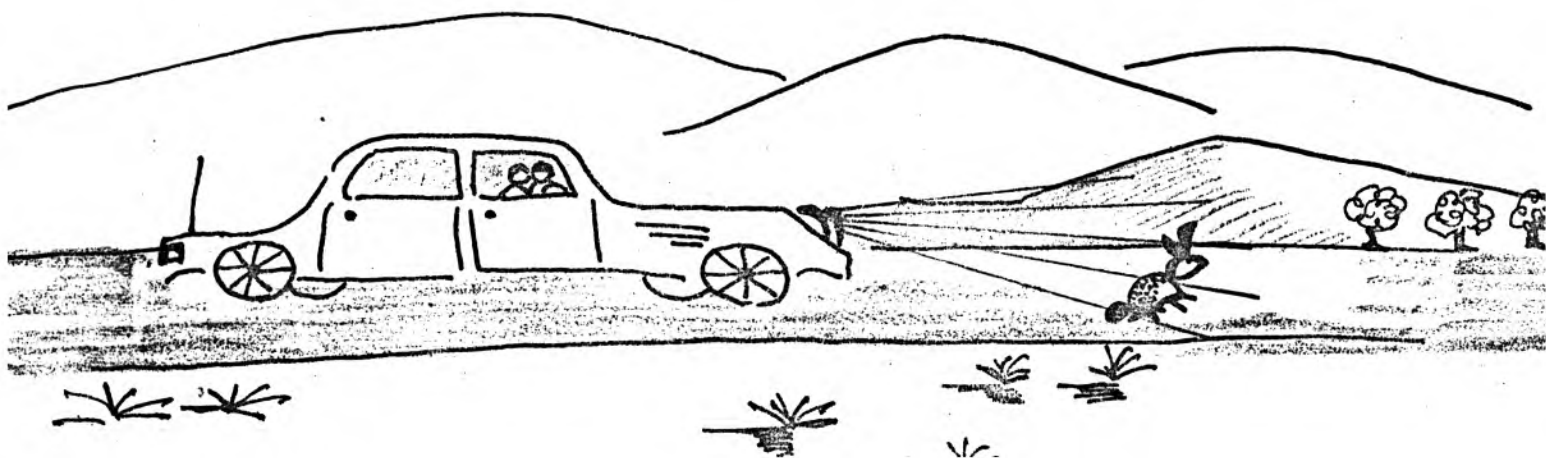
De tornada, escalivat, me vaig embarcar amb el cotxe dels Calafell, amb l'excusa de que havíem d'aclarir un assumpte.

Don Rafel i donya Joana ens anaven un bon tros davant. La forta pluja i les corbes del camí ens feren perdre la seva pista. Però desgraciadament va esser per poc temps: a una de les darreres voltes, sortit del camí, vérem el cotxe del jutge empotrat a una soca d'olivera.

Traguérem els cossos plens de sang. Don Rafel tenia una gran ferida en el front, per on li rajava la vida a sanglotades. A la llum dels reflectors brillà tranquil·la la seva mirada, aclarit el pensament per la fredor de la pluja i de la mort imminent. Només li quedaren forces per dir:

--Perdó...! Jo no volia... matar... el conill...!

P. O. F.

Mis dos cigarrillos

Justo al despertar, cuando mi habilidad queda limitada a encender un cigarrillo, es cuando más me gusta pensar. Veo las cosas con la clarividencia que dan los sueños, si bien es cierto que en ocasiones con la penumbra del intentar recordarlos. Hoy pienso que ayer leí una carta abierta de los dirigentes de la UTT de Hostelería referente a las famosas discusiones sobre la necesaria revisión del Convenio Colectivo. Creo recordar que entonces uno de ellos dijo:

"El hotel que no pueda pagar 15.000 pesetas a un camarero, no debería existir".

Y pienso que la razón es suya. Pero me pregunto si esto lo dijo alegremente o consciente del problema que ello ocasionaría. La frase parece más de un hotelero con economía saneada -los habrá, digo yo!-, con ganas de que desaparezca competencia, que de un dirigente de la UTT.

"¿Entonces a seguir con las mismas?", me hago preguntar por el dirigente. Por supuesto que no; ya antes dije que tenía razón. Pero el caso es mucho más grave que el conseguir más reivindicaciones económicas que sin lugar a dudas y por cien caminos distintos repercuten negativamente en el trabajador.

Mi clarividencia soñadora me hace ver una acción conjunta, Unión de Empresarios y Unión de Trabajadores, ante la Administración, pero no para pedir desgravaciones a los primeros, para aumentar los sueldos a los segundos, aun sin que yo deje de ver en ello una solución a corto plazo. (Enciendo mi segundo cigarrillo). La acción debería ser para conseguir de aquella "señora", que concedió créditos para la construcción de plazas hoteleras, créditos para cerrarlas, para inversiones en otros sectores que creen nuevos puestos de trabajo.

Los dirigentes de la UTT no tienen que clamar únicamente por unos sueldos justos, que sólo conseguirán algunos. Hay que clamar rápidamente por unos puestos de trabajo en sectores que no sean turísticos, obligar a la "Señora Administración" a que estudie cuáles pueden ser estos sectores, clamar porque unos señores en paro no acudan a un perfeccionamiento de profesionalidad hotelera, pues lo más seguro es que su perfeccionamiento sólo les sirva para trinchar en su casa nanos como si de pavo se tratara. El perfeccionamiento tendría que ser para otro tipo de industria.

La UTT no puede ignorar que los economistas están hablando de la desaparición de 30.000 plazas turísticas para nivelar oferta y demanda, que ello significa la desaparición de unos 15.000 puestos de trabajo. ¿Qué harán estos 15.000 con las reivindicaciones conseguidas?

Es demagogia el recordar que muchos se enriquecieron con una hostelería de sueldos bajos, que pierdan ahora que han venido los años malos. Porque lo malo de los años que pasamos no está en que ven gan pocos turistas; lo malo está en las demasiadas plazas donde meter los, a unos precios irrisorios.

Me quedan dos chupadas, me quemo los dedos. El café!

Bebo el café. Dejo de pensar.

SION

en ayunas

la criolla

No me acuerdo de como era: con trenzas, sin ellas... Pienso que de bía ser bella, con pecas, lunares en su vestido.

No estaba manchada cuando me la regalaron. Bajé corriendo las escaleras, me acuerdo, sí, caí, caí torciéndome el tobillo. Su embalaje era pomposo: lazo amarillo, papel de plata con brillo. Mi imagen en él reflejada se descuartizó, partí mi visión desempaquetándola. Era, era de trapo o quizás de porcelana. La triste realidad de goma, goma podrida, se rompió en mis brazos.

Las gallinas la picotearon.

No lloraba, aún no se había inventado, las lágrimas no se desprendieron de sus ojos envidriados, sus ojos no eran simétricos, ahora pienso que no era bella, ojos desiguales, la línea, el polo imaginario mal trazado, ojos antisimétricos. No lloraba.

Me dolió su llanto seco, me hubiera agradado poder mojar un lunar de su vestido, enjuagarlo, no, no pudo ser.

Acabó en un cubo, no era de plata, mi imagen allí no reflejada, su lazo, pieles de plata mal olientes, ella, la de caucho, yacía en el veredero, su tumba: lata de aceite, embalsamamiento de soja o de oliva adulterada.

Pecosa, olvidada como un pétalo de rosa, aún conservaba su aroma, el mío, el de su vejez, el de mi infancia.

T. J.

Anunciómetro

Los cigarrillos de veinte en veinte, toscamente empapelados, empaquetados... encartonados. Un kilo de limones, no son unos, son un kilo inevitablemente pesado, medido y ajustado a un precio, 3'50. Todo estructurado.

- A -

Aba Gil, J. - Bulnes, 4 278427

*Abad Fureda, B. - Tall. Ch. Pint.
San Felio, 25 211862*

Abad López, L. - C. de Ampurias, 20. 276322

BUSCO A ALGUIEN CON NOMBRE DESCONOCIDO; DONATIVO (de agradecimiento)

DATOS: ninguno... ¿Aparecerá?

Si aparece, buen aparecedor será.

No espero hallarle en las notas necrológicas:

La familia de..... notifica la sensible pérdida y anuncia un "festejo" a las 4'30. Se invita particularmente. Imprescindible, traje de época.

T. J.

Diàlegs

Biel: -¿Com va, mestre Joan?

Joan: Ja ho veus, Bielet, passant per sa plaja. Feia temps que no hi feia una volta.

Biel: ¿I com les trobau, a ses aigos?

Joan: Una mica brutes, com a verdetes.

Biel: Però això és s'hora. Ja són les vuit.

Joan: ¿Com, que són les vuit? ¿I això què vol dir?

Biel: Que en aquesta hora cada dia estan igual. Llavò l'endemà tornen estar netes.

Joan: ¿Cada dia estan igual? I això és una vergonya, haguent-hi tants d'hotels i tants de turistes! Qualcun pot tenir infeccions!

Biel: Ca, aquesta gent ho aguanten tot. No se moren per tan poca cosa. Ah!, i fa un parell de divendres se va passar una avioneta que desinfecta de moscards, i va fotre molt de brou a la mar. Per mi se pensaven que a la mar s'hi crien moscards; i s'horabaixa per totes ses plages hi havia peixos morts.

Joan: Vatua-el-món! ¿I com és això?

Biel: Homo, això són es canvis de vent: diven que mou s'insecticides, i des pinars va a la mar. No, i no és es primer pic: l'any passat va esser a Santa Ponça, i deu fer devers dos anys tornà esser aquí, a Peguera.

Joan: ¿I ho deixen fer cada any?

Biel: Pardals, mestre Joan! Pareix que no sabeu com va es nostre Ajuntament. Allò pareix Ca'n Bum. Diuen que hi ha "pistoleros" i tot!

Joan: Sabia que no anava molt endreçat, ni abans ni després de s'estranya dimissió des batle passat. Però això des "pistoleros" no ho sabia. Es diari no en deu haver parlat.

Biel: No són "pistoleros" de películes de tirs, però... vius i oreia dreta! Encara que diuen que aviat hi haurà Ajuntaments democràtics.

Joan: ¿Quina diferència hi ha entre ets Ajuntaments democràtics i es que no ho són? Perque ara per tot veig sa paraula DEMOCRACIA.

Biel: No hi estic molt fort amb això de sa democràcia, però per mi és que tothom podrà elegir es batles i regidors, i no hi haurà tant de "mangoneo".

Joan: ¿I això des "mangoneo" què és? Perque es joves parlu d'una manera molt rara, que no hi ha qui vos entengui.

Biel: Això des "mangoneo" és lo que passa a molts d'Ajuntaments. Es sa millor manera d'explicar-ho. A Calvià, per exemple, que segons diven és es municipi

que té més ingressos turístics d'Espanya, construeixen sa depuradora d'aigo bruta devora sa carretera principal perque tothom la vegi.

Joan: An aquesta la conec, perque també n'he passat, i fot una olor insoportable segons quins dies.

Biel: ¿I què en direm de s'alcantarillat d'es poble, que quan plou molt no pot amb sa seva ànima? I a nedar s'ha dit!

Joan: Sí, com si fos Peguera en s'estiu. Jo ja no surt de ca-meva quan plou molt, no fos cosa que me vèngui una torrentada d'allà on manco un s'ho espera.

Biel: També se pot treure sa des llum, que se'n va quan fa quatre trons o quatre gotes; sa des "cachondeo" de ses concessions de ses pla ges...

Joan: Atura es carro, Biel!, que ja veig que si comences per un costat no acabarem mai. Ara que m'ho dius, ja me'n record de tots aquests "accidents". No sé qui són es qui hi tenen sa pella pes mànec, però m'estia més no parlar-ne. Ara aquesta des peixos ja m'ha deixat una mica entabanat. No la sabia.

Biel: Idò creis-me, mestre Joan. Hi havia moltes llisses, mabres, de tot. Haguéssim pogut menjar peix un parei d'anys, si haguessin estat bons es que hi havia morts.

Joan: Bé, Bielet. Jo me'n tornaré a ca-meva, que sa dona m'espera. M'agradaria que me'n contassis un parei més, que jo no surt molt de ca-meva i no les me sé totes. Mem si em véns a veure un dia d'aquests, i farem una altra xerradeta.

Biel: No, jo totes no les sé, perque... sabeu que n'hi ha! Però no passeu pena, que vos passaré a veure qualsevol dia, en tenir una es tona de lleguda. Adéu, mestre Joan. A reveure!

Joan: Adéu, Bielet! I alerta a ses avionetes, que no et passin per damunt!

J. N.

ASAMBLEA GENERAL

Se comunica a todos los Socios Fundadores del CADE que el próximo jueves día 22 de julio se celebrará una nueva Asamblea General, de acuerdo con el siguiente ORDEN DEL DIA:

- 1º.- Lectura y aprobación del acta de la sesión anterior.
- 2º.- Aprobación del Balance de 1975 y del Presupuesto para 1976.
- 3º.- Elección de Presidente y Secretario de la Junta.
- 4º.- Ruegos y preguntas.

La Asamblea tendrá lugar en el Local Social del CADE (Carretera de Andratx s/n), a las 7 y 7'30 de la tarde en primera y segunda convocatoria respectivamente.

Calvià

i la comarca de Ponent

CRONICÓ MEDIEVAL (SS. XIII - XV)

1343

Setembre.- Ha fuit un captiu de Feliu Pellicer de Pollença i ha estat agafat devers la Palomera, i el batle de la Palomera reté una gona lla blava amb passamà verd, unes sabates i altres robes que dit captiu havia emblades (robades) a Antoni Mercer, vef de dit Feliu.

(LC 4, f. 108)

Octubre.- Pere Corp, batle de Calvià, deu 8 quarteres de blat i alguns diners, per censos, a Guillem de Manlleu.

(LC 4, f. 147 v)

Novembre.- El governador escriu al Batle de la Palomera dient: "*Sapiats que a nos és estat dit que vós injustament fets tot dia greuges e injúries al donat de la capella de Sent Elm de sa Palomera, de la qual cosa nos meravellam molt. E com per honor de Sent Elm vós d'aquelles vos daguéssets abstenir*". D'aquí endavant el tractarà bé i no l'injuriarà, etc.

(LC 4, f. 178)

Novembre.- El governador escriu als batles de Puigpunyent, Calvià i Esporles dient que Bernat Basset, Bernat Brunet, Guillem Sabater, Arnau Ponç, Bernat Fàbregues i Joan Mersà, dels seus batllis, deven 40 lliures a Bernat G., mestre de cases, per jornals. Aquestes persones el pagaran perque dit mestre és "*pobre e carregat d'infants*", i els sobredits "*sien persones riques que porien pagar*".

(LC 4, f. 188 v.)

-- Drets del blat del senyor Rei, d'Andratx, Calvià i Puigpunyent:
Blat: 11 quarteres. Ordi: 11 quarteres 3 barcelles.

Drets de l'oli: 650 quartans.

Drets del vi: 7 lliures 12 sous 6 diners.

El delme (1) del bestiar fou venut per preu de 5 lliures 2 sous i 6 diners, però els procuradors reials no anoten rebut: "*car no se'n ha re haut ni rebut per so com se diu que tot lo bestiar dels dits lochs fo perdut en lo dit any com lo senyor Rey pres terra en aquella encontrada com passà a Malorches*".

Drets de l'hortalissa: nihil.

(RP 3055, f. 28) (2)

-- Dret del monedatge: La Procuració Reial rebé dit any 1343, 14 lliures dels habitants de la parròquia de Calvià pel dret del monedatge (id., f. 34). Fou el col·lector Bernat Fàbregues; rebé 1 lliura pel seu salari (id., f. 74).

(1) Delme o deume: La desena part de la collita o d'altres productes de la terra, que es pagava com a tribut a l'Església o al rei i altres senyors; castellà "diezmo".

(2) Arxiu Històric de Mallorca (AHM). Llibre del Compte 1343. Reial Patrimoni.

 1344

Març.- Ferrer Pujol, batle de la Palomera, deu 6 lliures a Bernat Merçol, ciutadà.

(LC 4, f. 366 v.)

Març.- N'Arssén, viuda de Maimó Peris, ciutadà, diu que el batle de Calvià a instància d'En Montmany féu penyorar (3) un sarraí negre anomenat Alí, el qual és de dita Arssén i estava a la possessió de Francesc Orvay, el seu gendre.

(LC 4, f. 367)

Març.- N'Alegre Sabater diu que Bartomeu Cabot d'Andratx, Bernat Serra de Calvià i Francesc Castanyer i Jaume Basset de Puigpunyent, reberen de dit Alegre un préstec de 12 lliures, estant dit Cabot i dit Alegre a València, el qual dit Cabot en nom propi i en nom dels altres les necessitava "*per raó de recaptar gràcia del senyor Rey en nom de les dites parròquies*".

(LC 4, f. 377 v.)

Abril.- El governador mana al batle de Calvià que, a instància dels jueus Magalluf Fashuati i Jucef Fashuati, obligui a Bernat Ferrer, batle d'Andratx, a pagar tot lo que deu a dits jueus.

(LC 5, f. 39)

Maig.- El governador ha donat llicència a Jaume Tió i altres persones d'Andratx "*que saben jugar a ballesa*" perquè puguin jugar a dit joc al lloc acostumat.

(LC 5, f. 56)

Agost.- Al batle de Calvià: "*A instància den Arnau Pons obrer de la esgleya de Calvià vos dehim e manam que de present dejats forsar en Jacme Cerdà, en Johan Cerdà frares, de dar e pagar al dit obrer tot so e quant són estats taxats de pagar per lo senyn (campana) qui novelament és estat fet en la dita esgleya...*"

(LC 5, f. 68 v.)

Setembre.- A instància d'Arnau Vives, ciutadà, el batle de Calvià ha penyorat l'esplet de la vinya de Pere de Cruells per pagar un deute.

(LC 5, f. 122 v.)

Desembre.- Ferrer Pujol, batle de la Palomera, deu 6 lliures i 8 sous a Jaume Vidal d'Andratx, per censos d'un rafal.

(LC 5, f. 212)

 1345

Gener.- Pere Corp, batle de Calvià, deu 54 lliures a Ramon Peller, ciutadà, per raó de la dot de sa muller Sibília, germana de dit batle.

(LC 5, f. 237)

Març.- El governador notifica als Procuradors Reials que confiant en la suficiència i lleialtat de Ferrer Pujol, d'Andratx, li confien l'ofici de batle de la Palomera ("*bajulie Palumbarie*") durant el temps que serà grat al Rei. Respondran del seu salari (4).

(LC 5, f. 305)

(3) Quan qualcú devia diners o censos, si no pagava li penyoraven algun dels seus béns.

(4) Els batles solien tenir una tercera part de les multes que imposaven.

Maig.- El governador Arnau d'Erill diu al batle de la Palomera que amb tota diligència cerqui en les naus o vaixells que entraran o sortiran de les seves marines, si trobarà alguna persona que porti en si o en alguna caixa cartes adreçades a l'alt En Jaume de Mallorca o persones que sien estades de la seva casa. Si en troba, les prendrà i amb fidels guàrdies les durà al governador. Aiximateix mirarà de trobar l'escuder que fou de Roger de Rovenac (governador que fou) i altres oficials.

(LC 6, f. 1 v.)

Juny.- Ferrer Pujol, batle de la Palomera, ha pres o arrestat un lleny (barca) de Marc Venrell, que havia arribat carregat d'ordi al port de la Palomera (5).

(LC 6, f. 29)

Juliol.- El governador ha rebut la carta del batle de la Palomera en què li notificava "*com una galea de jenoveses qui és en lo port de la Palomera ha presa aygua en la plaga (platja) de la Palomera e que'ls hòmens de la galera, segons que's pensats, volen metre foch a la terra de la Palomera*". El governador mana "*que vós dejats ben guardar lo dit loch e ves la bona guarda d'aquell dejats esser curós e diligent en tal manera que mal ne scandil al dit loch ne als altres lochs del vostre batliu los dits jenoveses no pusquen fer ne donar. E fets estar en aquell loch tantes persones com hi seran necessàries a tufció e guarda d'aquell loch faent en tal manera que de bona guarda e cura puschats esser loat e que de negligència no puxats esser reprès*".

(LC 6, f. 49)

Juliol.- Es diu als batles de Calvià, Andratx i la Palomera que donin fe i creença a tot allò que els dirà Ramon Vicens, i que posin tallals i escoltes per guardar les marines, als llocs que dirà dit Vicens.

(LC 6, f. 58)

Desembre.- Na Jaumeta, viuda de Jaume Pellisser, diu que Tomàs Cabot de Calvià li deu el preu de 40 quartans d'oli que li ha venut per 4 lliures i 5 sous.

(LC 6, f. 137)

-- El batle de la Palomera, durant aquest any, va rebre diversos avisos perque no posàs obstacle a diverses persones que volien partir a Catalunya.

(LC 6, f. 107 v., 112 v., 141 v., 142 v., 144, 145, 152 v.)

1 3 4 6

Maig.- Es notifica als batles d'Andratx i de la Palomera que no posin obstacle al religiós frare Guillem Llobet i a un altre frare companyó, de l'Orde dels Predicadors, i a Guillem de Torn i Ferrer de Comeselles, ciutadans, els quals volen anar a Catalunya. Que els patrons de barques no posin obstacle.

(LC 7, f. 35)

Maig.- Es notifiquen al batle de Calvià les queixes de Ramon Colombers, ffsic o metge ciutadà, dient que té o ha enviat el seu fill Ramonet que procura uns negocis a una alqueria de Calvià, però el batle l'obliga a fer gaita a la mar així com qualsevol altre. El seu pare al.lega el privilegi d'exempció dels metges, i més que ell és ciutadà.

(LC 7, f. 44 v.)

(5) Quan hi havia necessitat de gra a l'illa, prenien les barques carregades de cereals.

Maig.- Bernat Ferrer, batle de Calvià, ha notificat al governador "*que alcunes galeas armades de les galeas janoveses que són en les mars de Mallorca són vengudes al port de Paguera*".

Els homes d'armes de Marratxí són obligats de socórrer Calvià en temps de via fora o alarma, però no hi han anat quan el batle de Calvià els ha demanat. El governador diu al batle de Marratxí que amb els homes i armes vagin a ajudar Calvià.

(LC 7, f. 71)

-- En una altra carta el governador escriu al batle de Calvià sobre l'estol dels genovesos: "*que vós bona guarda del dit loch vostre e de les marines d'aquell siats diligent e curós segons que bé havets acustumat gordant tota veguada la honor del senyor Rey e lo bon estament de la terra*".

(LC 7, f. 72)

Maig.- El governador, "*confiant nos de la feeltat e leyltat de vós honrat e amat en P. Onís donzell constituim per les presents vos dit P. Onís en capità per guardar e deffendre los lochs d'andraig, Calvià e Puigpunyent els habitants d'aquells lochs e altres sotsmesos del dit Senyor Rey*". Els batlès, jurats i prohoms de dits llocs li prestaran tota l'ajuda i favor necessaris.

(LC 7, f. 74 v.)

Juny.- Joan Rosselló ha estat algun temps per missatge a l'alqueria de Guillem de Manlleu, terme de Calvià, i li reclama 54 sous de salari.

(LC 7, f. 95)

-- Guillem Oliba i Castellaulf de Llobera reclamen a la Universitat (6) de Marratxí 104 sous que els deu de salari per escoltes o guaites que han fetes al port de Peguera, parròquia de Calvià.

(LC 7, f. 254)

1347

26 febrer.- El governador mana al batle de la Palomera que, vista la present, juntament amb el seu escrivà i el portador d'aquesta carta, entrin "*en la nau que és en la Palomera, e manats al patró d'aquella e a tots los mariners que en aquella són que sots pena de cors e d'aver e de la fealtat en què son tenguts al senyor Rey que dreta via degen venir ab la dita nau en lo port de Mallorca altre viatge no mudan, e fets escriure tots los noms d'aquells a qui lo dit manament fet serà, e assò en nenguna manera no mudets*".

(LC 7, f. 284)

-- Guillem Figuera és jutge del Pariatge. A instància seva, el batle de Calvià ha fet penyorar una brava de Guillem de Manlleu per pagar un deute a Bernat Buscatell.

(LC 7, f. 312)

Juliol.- El batle de la Palomera ha notificat al governador "*com una galea de jenoveses era aquí arribada*".

(LC 8, f. 52)

Ramon Rosselló Vaquer

(6) Universitat: Antigament, Corporació rectora d'un conjunt de ciutadans, i especialment Corporació municipal.

" V O R A M A R " : Boletín Informativo del Club Artístico
Deportivo (CADE) de Peguera.

Nº 25 - Julio 1976. Director: Pedro Orpí Ferrer

Depósito Legal: P. M. 450 - 1974.

Edición realizada en la Asociación de Vecinos de Peguera.

I N D I C E :

	Pág.
Primera pàgina	1
Asociación de Vecinos.	2
Cançoner Popular de Mallorca: Terres del Pariatge.	4
Los hombres de la noche: los basureros	5
Camino Vecinal	6
Com un conill.	7
Mis dos cigarrillos en ayunas.	11
La criolla	12
Anunciómetro	12
Diàlegs.	13
CADE: Asamblea General	14
Calvià i la comarca de Ponent (Cronicó Medieval)	15
Indices.	19

COLABORAN EN ESTE NUMERO:

Melcion Bosch	Josep Nogueroi
Sebastià Jordana P.	Pere Orpí
Teresa Jordana	Ramon Rosselló
Lleonard Muntaner	Gabriel Tomàs

PROTECTORES DE "VORA MAR":

HOTEL VILLAMIL	SEBASTIAN TORRENS ESTEVE
MINI-GOLF PEGUERA	JUAN SALOM SIMO
FAMILIA JORDANA	JUAN ESTEVA MIR
HOTEL "CALA FORNELLS"	ANTONIO JUAN PUJOL
HOSTAL FLOR LOS ALMENDROS	HOTEL BELLA COLINA
PANADERIA COLOMAR	BARTOMEU GAYA
CAJA DE AHORROS	APARTAMENTOS ARIANY
HOTEL DON MIGUEL - ROYAL	ESTANCO Nº 1
CAFETERIA FRANCISCO	BANCO DE CREDITO BALEAR
HOSTAL PORCEL	HOTEL VILLA REAL (Camp de Mar)
HOTEL "MAR I PINS"	PERLAS MAJORICA (Peguera)
SUPERMERCADO OASIS	NICOLAS MORELL COTONER
ULTRAMARINOS LOBA	HOTEL PLATERO

Domicilio Social del CADE: Carretera de Andratx s/n PEGUERA (Mallorca)

NOTA: Los artículos aparecidos en este número, expresan únicamente la opinión de sus respectivos autores.

PORTADA: Original de Teresa Jordana.